

POSLOVNI DNEVNIK

glavni urednik
Stjepan Andrašić

Savska cesta 66/10
10 000 Zagreb

U Vašem cijenjenom listu od 23. travnja 2007. godine objavljen je tekst novinarkе Božice Babić pod naslovom "Sindikati traže od zaposlenih 1 posto plaće - 500 mln kuna godišnje". S obzirom da je u tekstu uz moje ime i fotografiju izneseno nekoliko netočnih navoda, grubih objeda i konstatacija molim da sukladno Zakonu objavite sljedeći ispravak teksta.

ISPRAVAK

Novinarka Božica Babić u tekstu od 23. travnja, pod naslovom "**Sindikati traže od zaposlenih 1 posto plaće - 500 mln kuna godišnje**", prekršila je temeljno pravilo novinarske profesije koristeći samo jedan izvor informacija. Da je novinarka o predmetu pitala i drugu stranu vjerojatno ne bi napisala tekst kojim je dezinformirala vaše obrazovane čitatelje. Oni to ne zaslužuju kao što njen pristup ne zaslužuju niti ljudi u sindikatima. Iz njenog teksta točno je samo to da se radi na uvođenju supstituta za ukinuti doprinos solidarnosti. Ostalo su neistine. Uvjerimo se.

1. Zamjenu za doprinos solidarnosti ne zagovaraju dva sindikalna lidera, već preko 40 sindikata u zemlji udruženih u 6 sindikalnih središnjica. Vilim Ribić nije najžešći zagovornik takvog rješenja već tek osoba koja taj problem i inozemnu praksu vjerojatno bolje poznaje.
2. Budući da sindikati nisu tražili da novci nečlanova idu sindikatima nije smisleno tvrditi da će od doprinosa solidarnosti koristi imati sindikalni čelnici. Izdvajanja nečlanova ići će na mjesto pod tripartitnim javnim nadzorom za opće dobro svih radnika u zemlji (za prekvalifikacije, za pomoći nezaposlenim radnicima, u cjeloživotnom obrazovanju, za potpore zatvorenim mirovinskim društvima radnika itd. itd).

Međutim, kada bi novci i bili namijenjeni sindikatima niti tada ne bi mogli ići sindikalnim liderima za njihove plaće, kako o tome nedostojno banalizira novinarka. O novcima u sindikatima odlučuju izabrana tijela, a ne pojedinci. Usljed toga u sindikatima jedva da ima afera ili pronevjera za razliku od privatnog i državnog kapitala koji je opustošio građane ove zemlje.

3. Sindikati traže da u odricanjima za kolektivno pregovaranje participiraju i članovi i nečlanovi, jer i jedni i drugi uživaju plodove toga napora. Sada u obvezama sudjeluju samo članovi. Na uklanjanju te nepravde inzistiraju više članovi sindikata nego čelnici jer to izaziva razdor u radnim sredinama.
4. Sredstva neće plaćati milijun nečlanova već samo oni koji su pokriveni kolektivnim ugovorom čije beneficije uživaju i dok je ugovor na snazi.

Sindikati mogu i bez toga naravno, ali onda traže da pregovaraju samo za članove sindikata. Svejedno je što će Vlada prihvatiti ali niti jednoj moralnoj osobi ne bi trebalo biti svejedno hoće li se u zemlji poticati parazitizam ili odgovorno postupanje građana za opće dobro. To je predobro razumio premijer Sanader jer je to političar od dimenzije s instinktom za načela. Jednako tako to je razumio i bivši premijer.

5. Institut doprinosa solidarnosti preuzeli smo iz poznatih komunističkih zemalja kao što su SAD i Švedska koje strogo priječe parazitizam u društvenom životu, za razliku od brdovitog Balkana na kojemu čak i Ustavni sud smatra da je parazitizam normalna pojava. O "kvaliteti" te odluke Ustavnog suda izjasnili su se već doajeni radnog prava u zemlji.

Ne može se tvrditi "generacije koje stasaju ne pokazuju interes za sindikat". Na sveučilištu je preko 80% asistenata u Sindikatu. No, tamo gdje je to i istina nije li to zato jer dobiju sve što sindikati izbore? Unatoč tome sindikatima članstvo raste. Ipak, pitamo se i sami zašto nisu svi ljudi u sindikatu? Odgovor je puno dublji nego što novinarkina metoda može apsorbirati. Razorena poduzeća, priječenje sindikata u privatnim i malim firmama, masovni radni odnosi na određeno vrijeme, nepovoljan zakonski okvir za sindikalni rad, itd. itd.

Ukratko, novinarka piše o sindikatima tako ružno kao da piše o nositeljima privatizacije na hrvatski način. U sindikatima je puno čestitih ljudi koji rade, a poneki i žive za ideju socijalne pravde, solidarnosti i jednakosti ljudi pred zakonom. Jako je zločesto optuživati ljude da se bave sindikatom radi toga da primaju plaću. Postoje oni koji plaću primaju da bi taj plemeniti posao mogli raditi. Neprimjereno je "vrijednosti" svijeta kapitala transponirati na ono malo subjekata u društvu koji brinu o čovječnosti. To su dvije dimenzije stvarnosti, od kojih novinarka pozna samo jednu. Animositet prema sindikatima iščitava se iz svake njene misli i rečenice. Napisane neistine u funkciji su napada na jednu ideju u čijem je temelju pravednost i odgovornost. U toj funkciji laže se i o ljudima, pa sam ja tako prikazan kao osoba koja brine samo o tome da "uzme još kuna" sasvim suprotno od onoga što doista jesam i što zagovaram. Najenergičnije sam se u sindikatima od početka zalagao da sredstva nečlanova ne trebaju ići sindikatima unatoč tome što npr. u SAD-u pripadaju samo sindikatima.

S poštovanjem,

U Zagrebu, 25. travnja 2007.

Vilim **Ribić**, predsjednik Velikog vijeća Sindikata znanosti, v.r.